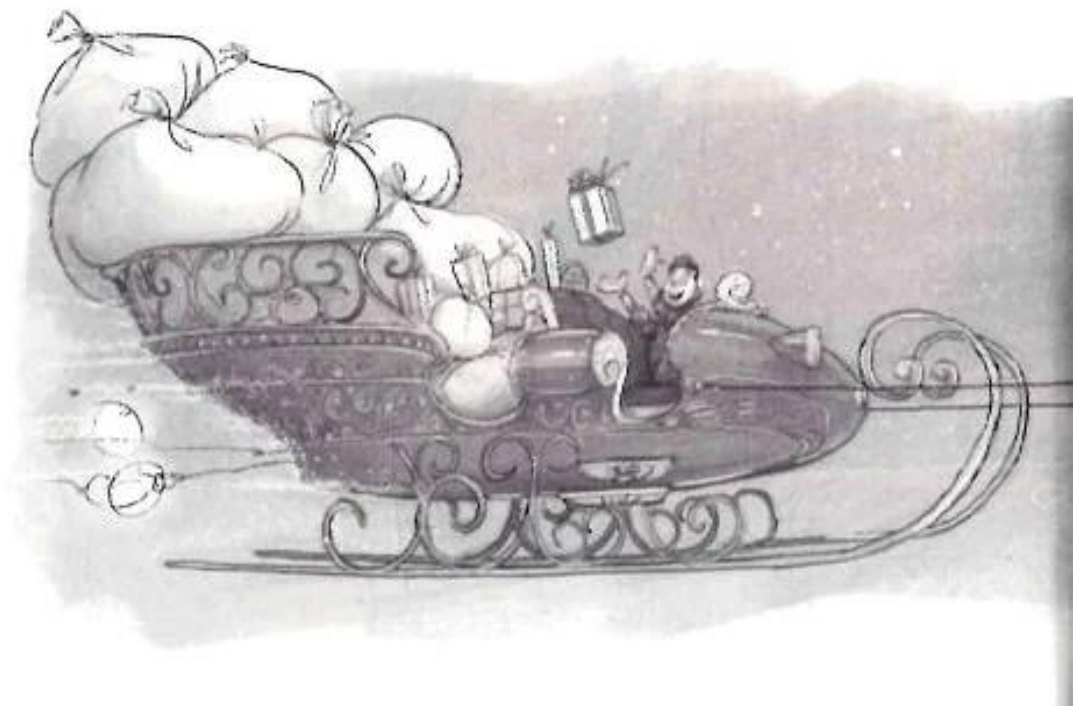
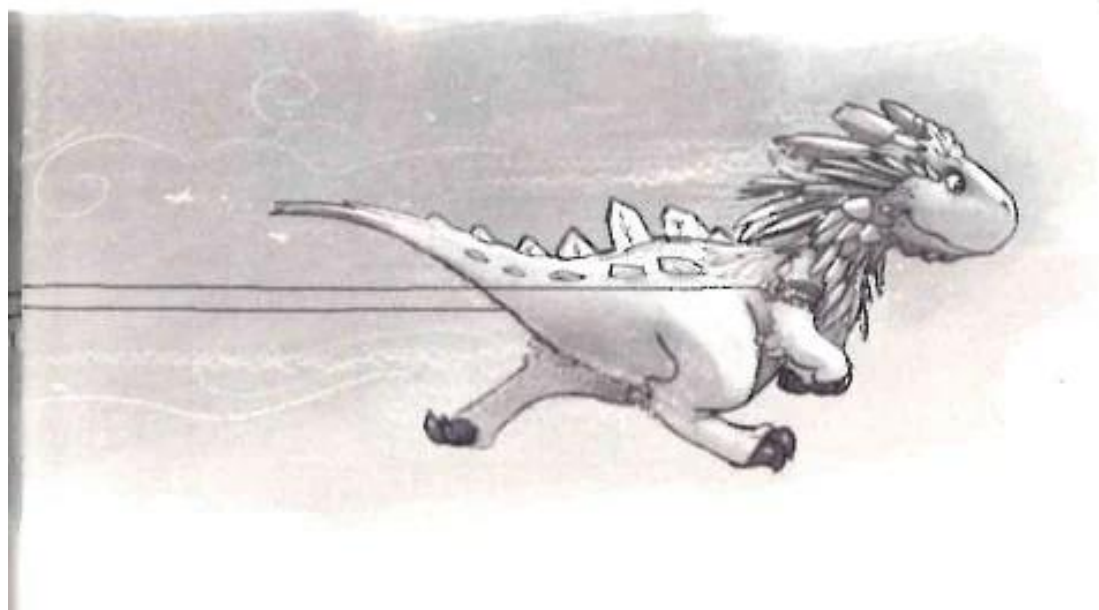

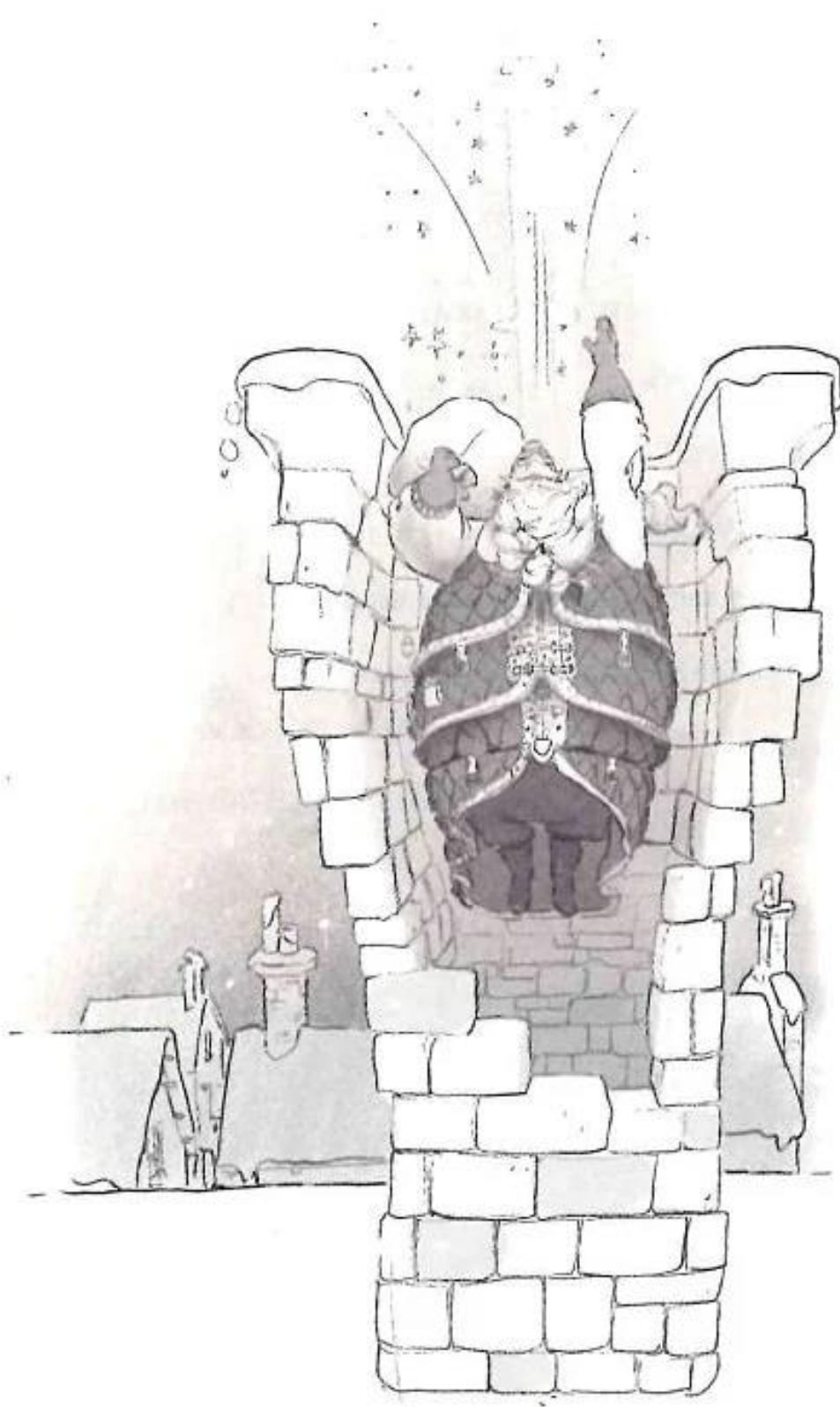

Крампет-вечір	9
Різдвяні факти від Трандлів	29
Панчішна несподіванка	36
Найкращі святкові рецепти Крихтика	38
Напиши Санті невидимого листа	52
Змайструй власну снігову кулю із Зимовою Відьмою	56
Чарівний Північний полюс	61

Різдвяний пудинг та головоломки	102
Різдвяні жартики	110
Різдво у світі	114
Диновижні декорації	122
Напиши власний різдвяний вірш	126
Топ-10 різдвяних звичок Тома	128
Відповіді	134

КРАМПЕТ- ВЕЧІР

Крампети сологкі,
Складені у купку,
Залітають в рота,
Вилітають з...

О, здоровки! На зв'язку твій улюблений ельф.
Ні, не Паросток, нахабна сосиско! Це ж я – Шо-
кастик, ти що! Ну той, із пишними вусами, який
смажить крампети.

Так, знаю, ти думаєш: *«Чом це він не римує
по-ельфійськи?»*. Що ж, насправді ми не
завжди римуємо. Зазвичай вда-
ємось до цього тільки щоб
полоскотати нерви Санті,

а немає нічого смішнішого, ніж бачити, як багровіє на лиці чоловік із голови до п'ят убраний у червоне. Але тільки не кажи йому!

Моя роль на ППСР, тобто північнополюсному Сніговому ранчо, полягає не тільки в тому, щоб смажити крапетети (і поїдати їх). Ні, ні, ні, моя офіційна посада — Головний наглядач за готовністю крапететів. Тобто, красномовно кажучи, я відповідальний за найважливішу частину ельфійського Різдва...

КРАПЕТЕТИ!

А якщо уважно читатимеш далі, то дізнаєшся, що ми, ельфи, просто **НЕТЯМИМОСЯ** від крапететів!

Робота не з простих, але якийсь ельф мусить її робити!

О, пригадую рік, коли все мало не лягнуло маслом донизу. І ось що трафилось:

Був останній день листопада, і Вінчик, наша ельфійка-кондитерка, якраз вийняла з печі

останню партію теплесеньких різдвяних крампетів. Вона була запекла, та наша Вінчик, з косами кольору запеченого тіста, що скидались на дві плетенки. Через що її личко було немов затиснене між двома смачнучими булками!

— Ну все, я закінчила. Не з'їжте тільки все нараз. Побачимось наступного року! — щебетнула вона і, крутнувшись у пістрявому помаранчевому фартушку, звіялась у хмаринці крихт.

Ніхто не знав, куди вона дівалась, але щороку, в останній день листопада, Вінчик магічно з'являлася на ППСР випікати партію різдвяних крампетів, щоб ми якось давали собі раду в цю непросту пору. Саме тому ми зємо цей день **Крампет-вечір!**

Ніхто не випікав їх так, як Вінчик. Пухкі, але тверденькі. Повітряні, але наповнені. Ідеальний перекус для працюючих північнополюсних ельфів.

Тієї ночі в коморі вистигали цілі гори її найпухкіших, найпісочніших, найсмачніших крампетів... Перед сном я подумав, що не завадило б їх гарненько укрити. І, може, заспівати колисанку, бо, зрештою, я – Головний наглядач за готовністю крампетів. Якщо думаєш, що я хотів тихцем влаштувати собі пізній перекус, то глибоко помиляєшся. Ну, гаразд, може, я б і заморив черв'ячка, якби не... що ж, зараз побачиш...

Коли я підійшов до комори, то здивувався, що двері були **НАВОТІЖ ВІДЧИНЕНІ**, а зсередини чомусь долинав храп.

І то не було схоже на ельфійське сопіння, та й на гуркітливe схропування Санти теж не скидалось.

— Хто тут? — гукнув я в темряву, та у відповідь — тільки ще дивніше хропіння. Я зазирнув усередину і, на свій подив, зіткнувся лицем до лица з блакитним динозавром, який дрімав!

— Заврику! Як же ти мене схарапудив, велике бурмило! — пискнув я, аж підскочивши з переляку.

Різдвозавр з того всього прокинувся.

— Що це в тебе на писочку? — запитав я, угледівши якісь пухкі крихти на його блискучих блакитних лусочках.

Мое маленьке ельфійське серденько впало в п'яти, коли я збагнув, що то були за крихти.

— Крампетові крихти! — я вражено охнув. — Ти що, з'їв Вінчикові крампети?!

Різдвозавр присоромлено кивнув і відійшов убік, відкривши мені найстрашніше видовище. Я досі тремчу від самої лишень згадки. Там...

НЕ БУЛО КРАМПЕТІВ!

Хто? Що? Навіщо? Як? Але?
Ти все стоптав? Тобі не зле?
Лускату спину, пазурі згорові —
Всуціль укрили крихти крампетові.
Якщо тебе гивитись на рентгені —
Там будуть крампети замість
легенів!

Без крампетів життя — то маячня!
Без них ми не протягнемо і дня!
Нам їсти їх не гень, не гва,
Немає крампетів —

НЕМАЄ І РІЗДВА!

Нам треба хутко все владнати.
До завтра ми не можемо чекати.

Я стрибнув Різдвозавру на лускату спину,
і ми помчали на кухню Снігового ранчо.
Поки Санта і мої друзі-ельфи дрімали, я ти-
хенько вийняв велику миску та вінчик.

— Дай-но подумаю. Борошно, вода... Що
там ще треба? — прошепотів я.